

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VOR
KØBENHAVNSKE
SKITSEBOG

af

Ebbe Fog & Carl Stuhr

EBBE FOG OG CARL STUHR

VOR
KØBENHAVNSKE
SKITSEBOG

OUR COPENHAGEN SKETCHBOOK

Få kan som Ebbe Fog give udtryk for Københavns specielle charme. I sine tegninger lykkes det ham ofte med en sølsom streg at give utryk for de gamle gader og gårdens særegne stemning, og yndefuldt forstår han i små vignetter at fastholde dagliglivets hændelser på gader, i stræder og parker. En udstilling af hans tegninger på Kobenhavns Bymusæum viste, at han ikke blot lagde vægt på subjettets maleriske karakter men også havde et åbent blik for betydningen af en korrekt gengivelse.

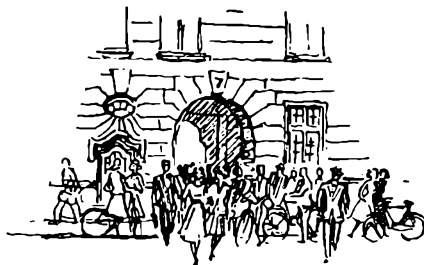
Steffen Linvald,

Inspektor ved Kobenhavns Bymusæum.

Few are as able as Ebbe Fog to express the special charm of Copenhagen. With sensitive strokes he often succeeds in giving the special atmosphere of the old streets and yards, and his small vignettes depict delightfully the daily life in streets, allees and parks. An exhibition of his drawings in Copenhagen City Museum in the Spring showed that he not only laid weight on the picturesque but also realised the importance of an accurate depiction of his subjects.

Steffen Lindvald,

Inspector of Copenhagen City Museum.

FYRAFTEN —

Amaliegade, der for bare få minutter siden var en stille, ærværdig gade med kolonaden — indgangen til Amalienborg slotsplads — i baggrunden, bliver pludselig levende. Med et slag — nej, snarere med fire slag fra uret på kongens slot — forandres gadebilledet totalt. Urets fire slag fortæller, at arbejdsdagen er forbi, og fritiden — menneskets ret, når pligterne er gjort — er inde.

Se, hvor det myldrer ud fra porten til nr. 7. Den fremmede, der tilfældigt kommer forbi, vil uvilkårligt standse op — og undres. Hvorfra kommer disse mange kvinder og mænd? Hurtigt bladrer han i sin guide, men uden resultat.

THE DAYS WORK OVER —

Amaliegade, which a few short minutes ago was a quiet, dignified street with a colonnade — the entrance to the Palace Square — in the background, suddenly comes to life. At one stroke — or rather, at four strokes of the clock on the King's palace — the street scene changes completely. The four strokes of the clock say that the working day is over and that leisure time — the right of everyone when duties have been performed — has begun.

Look how they crowd out of the door of No. 7! The stranger passing by chance stops involuntarily and is surprised. Where do all these men and women come from? He rapidly skims through the pages of his guide book, but in vain.

Kære fremmede, vær ikke vred over Deres guides tilsyneladende mangelfuldhed. Disse mange mennesker, der myldrer ud fra porten til Amaliegade nr. 7, kommer ikke, som man måske umiddelbart ville tro, fra en læreanstalt. Nej, de kommer såmænd bare fra en fabrik, og den er der ikke plads til at omtale i en almindelig guide.

Se engang ned ad Amaliegade. — Se på huset nr. 7. Bag denne facade gemmer sig en fabrik, hvor ca. 500 mennesker daglig beskæftiges.

Det havde De ikke regnet med, men se nøjere efter, og De vil finde, at her har Telefon Fabrik Automatic A/S til huse.

De vil måske undres over her at stå overfor Danmarks største telefonfabrik, men vi skylder Dem at oplyse, at dette kun er halvdelen. Ude i forstaden Gladsaxe — på Telefonvej nr. 6 — findes den anden halvdel: en stor moderne fabrik, der blev taget i brug i 1949; men så langt vover vi os ikke ud på den slentretur gennem København, som vi på de følgende sider gerne vil tage Dem med ud på.

Dear Stranger, do not be annoyed at the apparent shortcomings of your guide book. The people streaming out of No. 7 Amaliegade do not come from a high school, as might be supposed, but merely from a factory, and there is not room enough in an ordinary guide book to refer to it.

Look down Amaliegade, look at No. 7. Behind its facade is concealed a factory where about 500 persons are employed daily.

You had not reckoned on that, but look more closely and you will discover that the Telefon Fabrik Automatic A/S is housed here.

It may surprise you to meet here the biggest telephone factory in Denmark, but we should tell you that this is only the half of it. Out in the suburb of Gladsaxe — at No. 6 Telefonvej — we have the other half: a big, modern factory taken into use in 1949; but this is too far to venture on the stroll through Copenhagen we wish to show you in the pages following.

Når mågerne på deres sejls mellem irgrønne spir fanger solen ind i hvide vinger, så er der et lys og en luftighed i atmosfæren over »byen med de smukke tårne«, en stemning, som smiler ad dem, der vil søge at fange den på papiret.

When the gulls, soaring between the green copper spires, catch the rays of the sun on their white wings the atmosphere over "the city with the beautiful spires" is clear and unconfined; this atmosphere derides attempts to put it on paper.

Jo grundigere umage man vil gøre sig med ord, farve eller streg, jo dårligere ligner det i egentlig forstand. En by er liv, der vil elskes som alt levende. En sådan by er i hvert fald København. Vil man den ind på livet og lytte til dens hjerte, må man sidst af alt kede den med overdreven højtidelighed. I antydningen og skitsen er den vildest til at udlevere sig. I den lette, henkastede form drager den friest ånde, er mest sig selv.

Derfor kun et flygtigt historisk tilbageblik af høfligt hensyn til den helt blanke læser, der har et rimeligt krav på et udgangspunkt og antydninger af en linie i dette opbud af skitser fra en uhøjtidelig slentren i mange retninger fra byens centrum.

For otte århundreder siden dukkede en godt og vel tre alen lang biskop op i historien. Han hed Absalon og byggede sig en borg ved Øresund, hvor en klynge huse lå og så ud af ingenting, skønt stedet fra naturens hånd var en strålende havneplads, strategisk for såvel krig som verdenshandel. Bispen og hans borg ragede så imponerende op i landskabet, at de små huse fik selvtillid og formerede sig til en

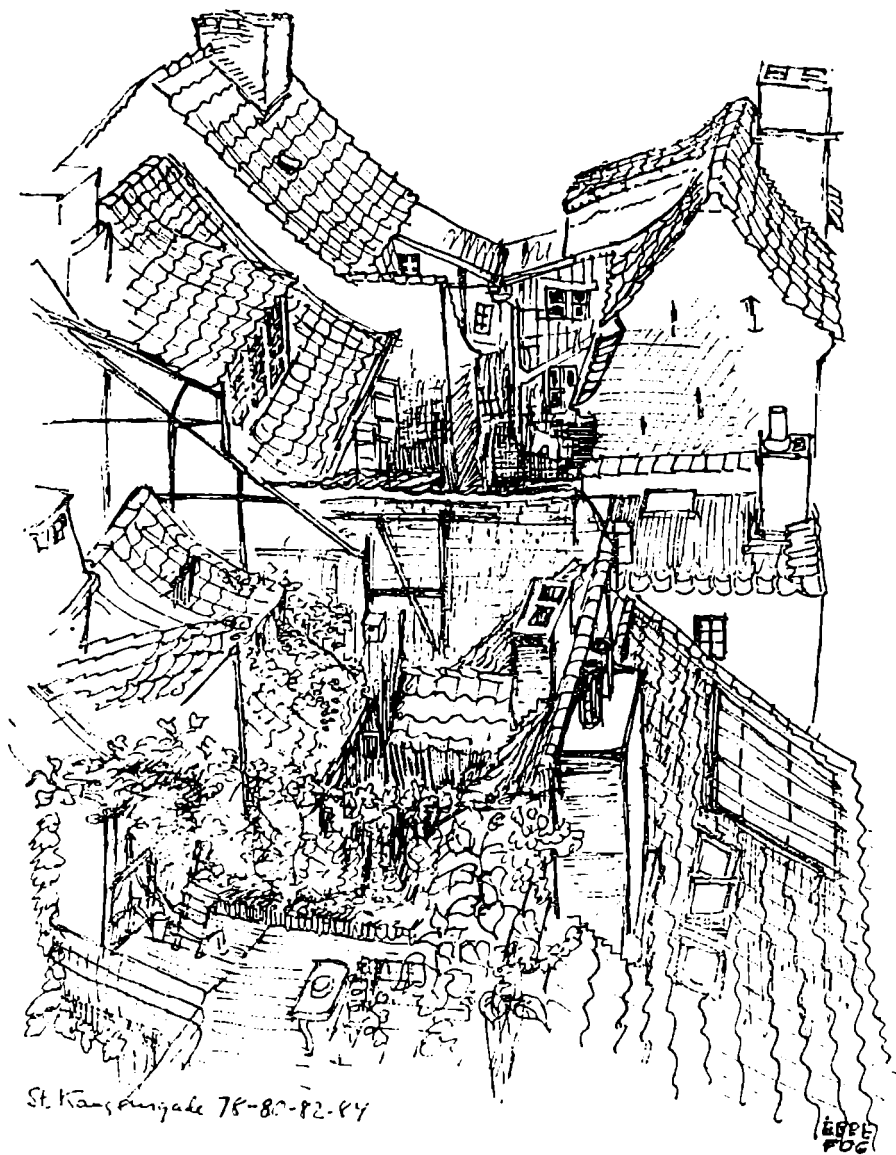
The more trouble one takes with words, colours or strokes, the poorer the actual resemblance. A town, at all events a town like Copenhagen, is a live creature desiring love like all else living. If we wish to get close to it, to listen to its heart-beat, we must avoid undue solemnity at all costs; it is most amenable to hints and sketches. It is most itself, breathes most freely, in a light and casual form.

Just a brief historical, retrospective glance, then, out of polite consideration for the uninformed reader, who has a just right to a point of departure and the suggestion of a line in this little collection of sketches from an informal stroll in many directions from the centre of the town.

Eight hundred years ago a bishop a good six feet high made his appearance in history. He was called Absalon and built for himself a castle on the Sound at a place where only few houses lay inconspicuously, although the place had been endowed by Nature with a splendid harbour, strategically situated for both war and world trade. The bishop and his castle were such prominent features in the landscape

regulær by. Sådan blev København til. Biskop Absalon er nu stivnet i bronze som rytterstatue på Højbro Plads, hvor den stejle hest sparker forbenene op mod himlen over hovedet på faldbydende blomster- og fiskerkoner, og rytterens irgrønne hjælm er med rundhåndet bag dekoreret af respektløse måger, for hvem dens spids har været et yndet hvilested gennem årtier. Det er forståeligt, for i fugleperspektiv åbenbarer København sine måske aller snurrigste idyller, udsigter som fortjener at blive nydt i ro og mag. Kryb selv med til vejrs og smil ad den kendsgerning, at hovedstaden bag facaden røber sig som landestørste bindingsværksby. Det havde De måske ikke regnet med; men her har De et af beviserne. Det er byens kerne.

that the small houses gained self-confidence, multiplied, and became a regular town. In this way Copenhagen came into being. Bishop Absalon has now stiffened into bronze in the form of an equestrian statue at Højbro Plads, where the rearing horse kicks out his forelegs towards the sky over the heads of flower girls and fish wives, and the rider's green helm has been richly decorated by disrespectful gulls, who for decades have found a favourite resting place on its spike. This is well understandable for a bird's eye view of Copenhagen reveals its quaintest idylls, views which deserve to be enjoyed in peace and quiet. Climb aloft yourself and smile to find that behind its facade the capital proves to be the biggest half-timbered town in the country. You may not have thought this was so, but here you have the proofs. This is the core of the city.

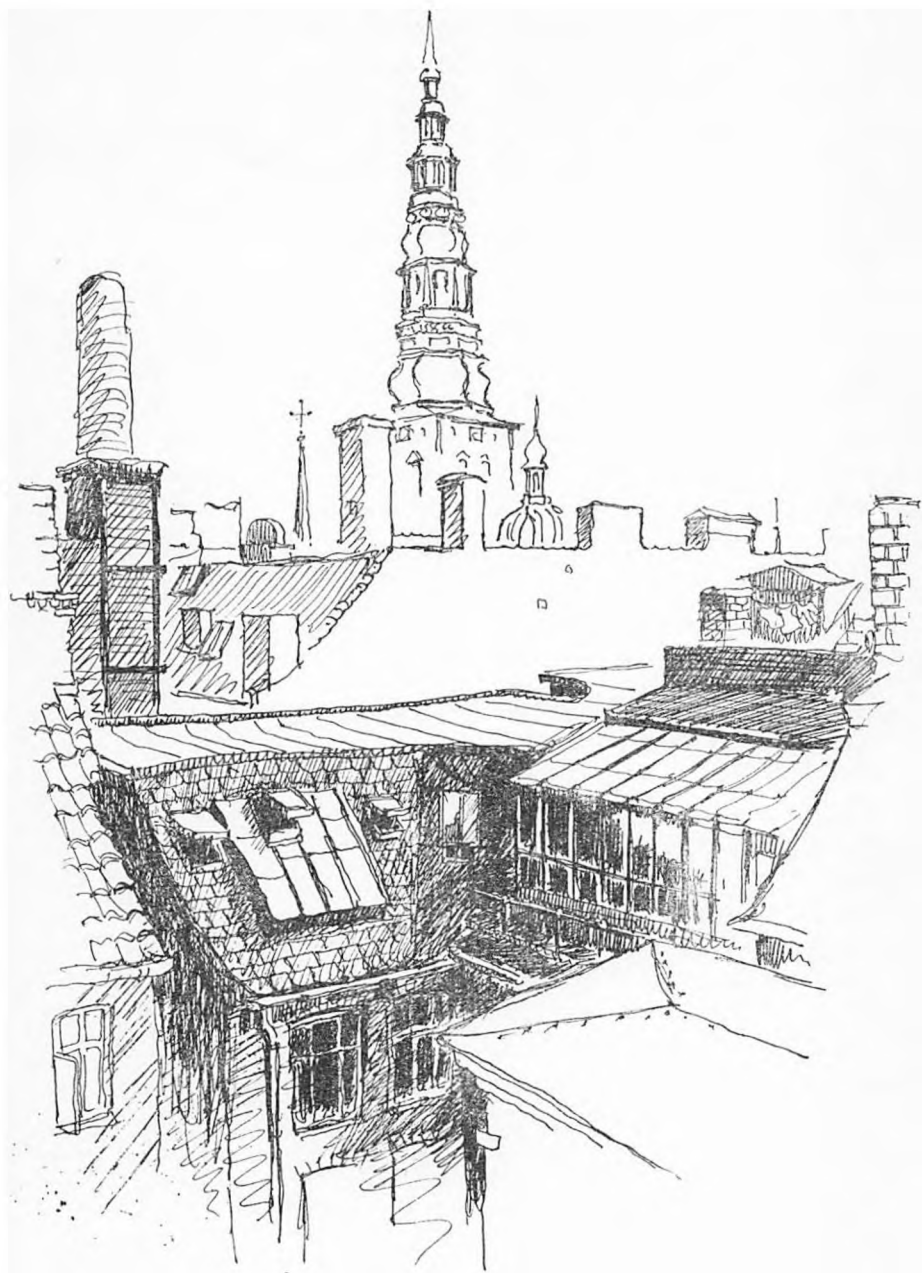
St. Kausungale 75-80-82-84

EPPLE
POC

Naturligvis har en sådan by sine kunstnere, der bor som spurve under tagene. Ofte kan tallerkenen være tom i sådanne reder, men motiver mangler man aldrig. Man behøver blot at stikke hovedet ud af vinduet om morgenen, så er de der. Og jo tiere kunstnerne går ud i byen, jo mere overbevist bliver de om, at den by bliver de aldrig færdige med, og derfor kan de blive hængende en hel menneskealder under de samme tage, selv om de ved, at der også er en verden uden for København.

A town of this kind naturally has its artists, who dwell under the roofs like sparrows. Plates can often be empty in such nests, but there is never a lack of subjects. One only need put a head out of the window in the morning and there they are. The more often the artists go out into the town, the more convinced they become that it is a town they will never be finished with. They thus feel they can remain for a generation under the same roof, even though there is also a world outside Copenhagen.

Det hænder, at disse forevigere af Københavns yndigheder i den grad henrives af det dårende objekt, at de ganske glemmer at gøre noget ved deres eget udseende. Men når det kommer til stykket, kan en sådan forglemmelse kun bidrage til at gøre gadebilledet yderligere koloristisk. Det brogede typegalleri spiller dog en væsentlig rolle for enhver gade; husene er langt fra alt, selv om de nogle steder kan puste sig op til at være nok så pompøse.

På den anden side af denne statelige bro ligger nogle af de huse, som har pustet sig mest op — og ikke uden grund.

Der har nemlig regeringen til huse. Onde tunger siger, at spiret på dette palads ligner en kranscake, sat op som det er i etager med gyldne kroner i overflod. Andre kalder det rent ud udemokratisk, men det turde dog være noget vrøvl, eftersom det er manden på gaden, som har størst fornøjelse af kranscakegen; udsigten til den er hans og hans alene. Smagen kan vel diskuteres, men da vi nødigt skulle blive hængende i diskussion, er det meget heldigt, at opsatsen ikke er kommet med på tegningen.

It is maintained that these immortalisers of Copenhagen's charms are so enraptured by their mistress that they forget to do anything about their own appearance; but anyway an omission of this kind only helps to add more colour to the scene. The motley gallery of types plays a considerable role for each street; the houses are far from being everything, even though at some places they puff themselves up most pompously.

On the other side of this stately bridge are some of the houses which have puffed themselves up most — and not without reason.

For here the government is housed. Evil tongues say that the spire on that palace resembles a certain kind of Danish cake, built as it is in storeys with golden crowns in abundance. Others say straight out that it is undemocratic, but this is all nonsense, for it is the man in the street who has most pleasure of the cake, the view is his and his alone. Its taste is perhaps debatable, but as we have no wish to be involved in an argument it is very fortunate that the top does not appear in the drawing.

Den mere ydmyge kuppel på den forreste bygning rummer hvælvingen over et kirkerum, som hører til rigsdagsresidensen.

Der er format over dette motiv, som fortæller, at nok er Danmark et demokrati, men det er sandelig også et kongerige.

Hvis demokrati betød, at alt skulle rettes af efter regelrette, functionalistiske linier, så ville en bytur virke utidigt befordrende for søvnigheden. Men i København gaber ingen på åben gade. De stadige kontraster udelukker det. Hver gade, som åbner sig, har sine narrestreger for. Dette kig ned gennem strøget lader en renaissancegård fra 1616 tørne sammen med en barberet marmorfacade i pakkassestil, en kollision, der er sundt humør i. Linierne brydes så levende i dette perspektiv, at man aldrig kunne forveksle denne gade med nogen anden. Det er ikke svært at finde rundt i den gamle by, når man blot een gang har været eventyret igennem. Der er et væld af uforglemmeligheder at tage bestik efter ved gensynet.

Vil man finde gamle huse fra tidligere århundreder, er man løjerligt nok heldigst, hvis man som akse for sine ekspeditioner bruger byens mondæne strøg, hvor chike københavnerinder promenerer i de

The more humble dome on the foremost building covers the vaulting over a church belonging to the parliamentary building.

There is grandeur over this motive and it tells us that even though Denmark is a democracy it certainly is a kingdom as well.

If democracy meant that everything should be arranged on regular, functionalistic lines, a walk in the city would be a very dull affair producing undue sleepiness. But no one yawns in the streets of Copenhagen; continual contrasts preclude it. Each street coming into view has its own tricks. This peep down the thoroughfare shows a Renaissance house from 1616 colliding with a smooth marble facade in severe modern style, a collision containing humorous elements. The lines of this perspective are broken in such lively fashion that that street could never be confused with any other. It is not difficult to find one's way round the old town if once the adventure has been essayed, for there are a number of never-to-be-forgotten features by which to mark one's way.

1956
Amaran.
for W. P. Larus Tappan.

sidste nye moder. Glem ikke for arkitekturen at skænke evadøtrenes antræk den opmærksomhed, som for dem er prisen værd.

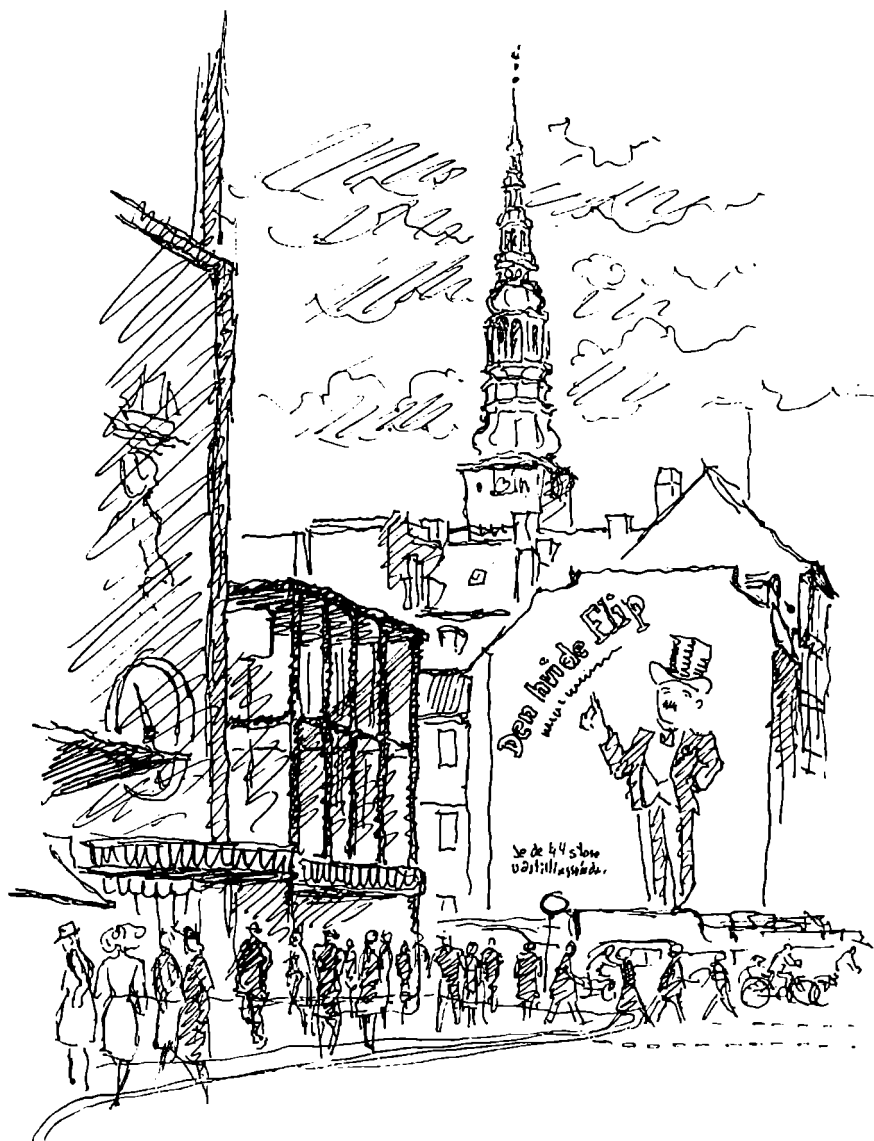
Opfordringen er til den mandlige læser, den kvindelige vil uopfordret vise forståelse for, at vi her er ved den ikke mindst vigtige faktor i bestræbelserne for byens udsmykning . . .

På denne lille plads foran et af strøgets stormagasiner er der på en høj søjle anbragt en spejlelysten evafigur i gylden støbning. Omkring den kan der danses. Og der danses gennem alle hvirvlende svingdøre i dette butiksparadis. Hvem der spiller slangens rolle her på forfængelighedens marked? Mon ikke medsøsteren. Se hende blot ved eftermiddagstheen, hvor de forbipasserendes pyntelighed gøres til genstand for nådeløs nedstirren, og dommene rapporteres promte til den absolut fortrolige veninde . . .

Curiously enough, if we wish to discover old houses from earlier centuries, it is best to take as axis for one's expeditions the fashionable thoroughfare of the town, where smart Copenhagen women stroll in the latest fashions. Do not allow the architecture to distract your attention from the daughters of Eve as this is their recompense.

This exhortation is addressed to male readers, lady readers will appreciate that they are witnessing here a factor of major importance in the efforts to embellish the town . . .

On this pavement in front of one of the big stores of this street a golden figure of Eve gazing happily into a mirror has been placed on a high column. One can dance round it, and dance they do through all the whirling swingdoors of this shopping paradise. Who plays the role of serpent in this Vanity Fair? Other women surely? Just watch her at teatime, when the elegance of the passers-by is subjected to unmerciful glances of disparagement, and the judgments promptly reported to her confidente . . .

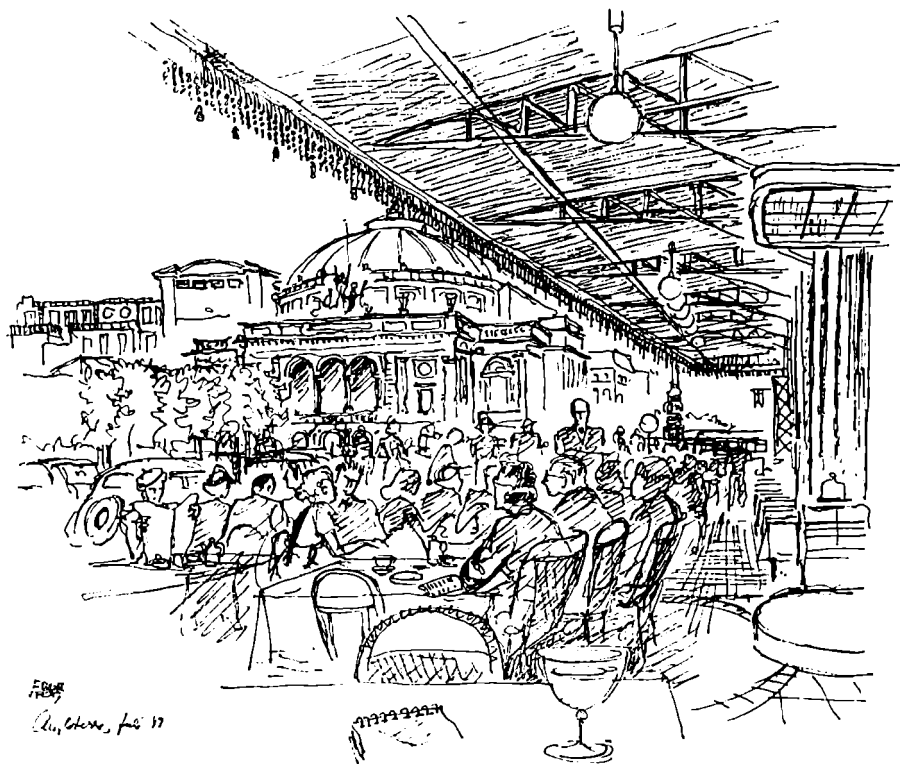

Tegneren har ikke kunnet dy sig for at spidde de nådeløse på sin pen. Så er der balance i foretagedet.

Strøget har to poler, Rådhuspladsen og Kongens Nytorv. En rådhusplads ved man, hvad er, men Kongens Nytorv kan man ikke tænke sig til. En stilig og dog smilende krans af kunsttempler og borgerlige palæer rammer pladsen ind omkring et grønt centrum med rytterstatue, som nylig har måttet støbes om, fordi hesten var blevet blød i knæene under den kongelige vægt, som havde tynget i så mange år. Ud til denne plads ligger et hvidt hotel, som har en egen evne til at trække de største berømtheder til sig. Eisenhower og Montgomery har nydt udsigten fra suiteerne på »Angleterre«. Men udsigten er mindst

'The artist has been able to refrain from transfixing them unmercifully on his pen — and thus brings things into balance.

"Strøget", the main thoroughfare, has two poles, the Town Hall Square and Kongens Nytorv. We all know what a Town Hall Square is, but we cannot imagine Kongens Nytorv. A fashionable, yet smiling garland of temples of art and patrician houses enframe the square around a green centre with an equestrian statue, which recently had to be re-cast as the horse developed weak knees. Looking out on this square is a white hotel which has its own way of attracting the greatest celebrities. Eisenhower and Montgomery have enjoyed the view from suites in the Angleterre. But the view is quite as enchant-

F. B. G.

July 17

mmmmmm

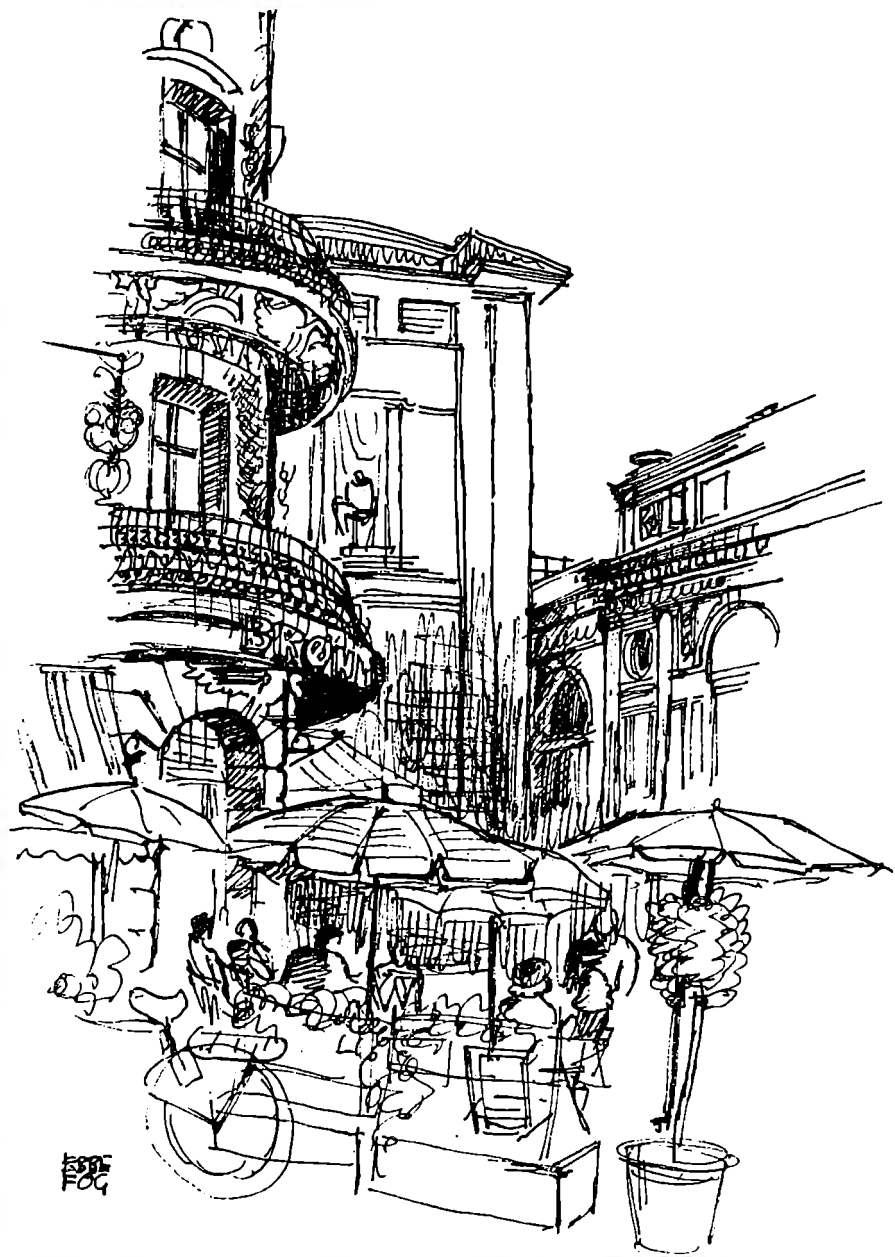

lige så fortryllende fra bordene på fortovet under hotellets markise. Her satte tegneren sig ind for at nyde en forfriskning, men øllet fik lov til at dovne, for han opdagede straks, at han sad ved det mest ideelt placerede tegnebord, han kunne ønske sig.

Det kongelige Teater, som tomt og utilnærmeligt lå og ventede på sæsonen, blev behændigt trukket ind under det sommerlige solsejl, og så kom smilet.

ing from the tables on the pavement under the hotel awning. The artist sat himself down here to take some refreshment, but the beer was allowed to get flat when he discovered that he was seated at a drawing board ideally sited.

The Royal Theatre, empty, unapproachable and awaiting its season, was skilfully drawn in under the summer awning. Lying coolly

Svalt inde i den store teaterbygning læ indbyder en mindre fortovscafé til meditation i ledige sommertimer. »Brønnum« har traditioner. Der er mange skuespillere blandt stamgæsterne. På »Angleterre«s fortov sidder man som i et parket som tilskuere til det internationale liv, der æggende udfolder sig på den korte strækning mellem parkeringspladsen og den blanke svingdør, men hos »Brønnum« tyr man ind for at være sig selv. Den er et hjørne af verden, hvor man kan holde frikvarter borte fra alt teater. En af tjenerne står overfor at skulle fejre 50 års jubilæum på stedet.

Solparasollens nøgterne lillesøster paraplyen kan pludselig skyde op på torvet, bedst som solen skinner. Så drilsk kan sommeren være. Der kan bogstavelig talt være brug for beskærmelse mod sol og regn på en gang. Vejrliget er med til at holde københavnernes i ånde; var det lutter solskin sommeren igennem, ville det halve liv gå med fortabelse i de aldrig trættende udsigter fra sommermøblementene på fortovene omkring Kongens Nytorv . . .

in the shadow of the big theatre building a smaller pavement café invites to meditation in summer leisure hours. "Bronnum" has traditions. Many an actor is amongst its regular frequenters. On »Angleterre«s pavement we sit as though in the stalls, spectators of the international life unfolding on the short stretch between the parking place and the shining swing doors, but one goes to »Bronnum«s to be oneself. It is a corner of the world where one can have a "break" free of the theatre; one of the waiters is about to celebrate his 50th jubilee there —

The sunshade's sober little sister, the umbrella, can suddenly shoot up in the Square just as the sun is shining. So tantalizing can the summer be. Simultaneous protection against sun and rain can really be necessary. The weather keeps Copenhageners up to scratch; if there was nothing but sunshine all through the summer half one's life would be lost in never-tiring prospects viewed from pavement restaurants round Kongens Nytorv.

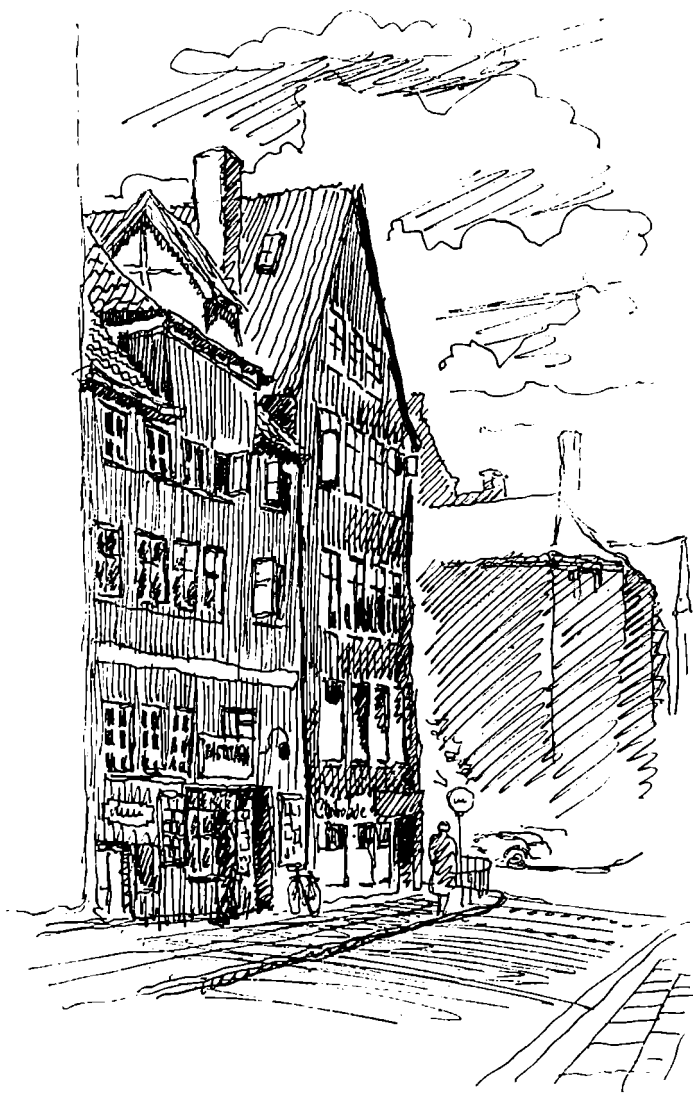

Nicholas Peaks

Byen har adskillige mindre torve, hvor andre vaner må dyrkes af mediterende gemytter. Fortovene er brede nok til bohavernes slentren, men vil man slå sig ned, må man indendørs, som regel ad en trappe nogle trin ned, eller nogle trin op. »Minesfeltet« hedder et af disse kvarterer, hvor kunstnerknejsper og andre småbeværtninger lokker den, der har for god tid — om lediggangen så er frivillig eller påtvungen. Fra »Minesfeltet« er omstående skitse hentet. Så tilforladelig kan facaden være i dette kvarter, hvis øgenavn er et fare-signal, så arkitektonisk interessant. Er der ikke noget jomfrueligt over disse smalle ejendomme? Den uberørte finhed i linierne gør dem til er fund for den, der søger skønhed i »Minesfeltet«.

Ikke blot *an face* røber gamle huse uforgængelig ynde. Kan de komme af sted med det på et hjørne, stikker de frejdigt profilen frem. Omkring dette hjørne drejer vi ind på et torv, som er opkaldt efter gråbrødre munkene, der før reformationen havde deres virke her i et ærværdigt kloster. Vi nærmer os med andre ord »hellig grund«.

The town has many smaller squares where other habits must be cultivated. The pavements are broad enough for a Bohemian saunter, but if you wish to settle down you must go indoors, usually by way of a few steps up or down. One of these quarters is called »The Minesfield«. Here artists' taverns and other small bars tempt those who have good time — whether idleness is voluntary or compulsory. This almost trim motive derives from »The Minesfield« depicted p. 25. The facade of this quarter whose nickname is a warning signal, appears so trustworthy, so architecturally interesting. There is, we feel, something virginal about these slender houses. The unaffected delicacy of line causes them to be a find for those seeking beauty in »The Minesfield«. Not only to the front do the old houses disclose an unperishable grace. If they can they boldly reveal their profile at a corner. Round this turn we come to a square which is called after the Grey Friars who before the Reformation occupied a venerable monastery here. In other words we are approaching »holy ground«.

Lad os dreje om hjørnet. Husene på Gråbrødretorv har den indbyrdes overenskomst, at facaderne skal holdes vedlige i originale farver, og det vil sige gult, grønt, blå og rødt i flere toner fra rosa til bordeaux. Ingen steder i den gamle bydel træffes en så ungdommelig sans for *make up* blandt fortidslevninger. Hvilken overrumplende dristig farveskala frembyder ikke dette geled af huse, der holder strengt på individualiteten. Ikke noget med tagskægslinien ført igennem i præcis samme højde. Der er sammenhold men ikke ensretning. Individualiteten kan således blive tydelig på skitsen, selv om farverne må mangle.

Spiret, som titter frem over tagryggene, hidrører fra den kirke, som trods hærgende ildebrande har varetaget kvarterets kirkelige traditioner indtil denne dag.

*L*et us turn the corner. The houses in Graabrodretorv have an agreement between themselves that the facades shall be kept up in original colours, that is to say yellow, green, blue and red in various tones from rose to burgundy. At no other place in the old town do we meet such a youthful sense for *makeup* amongst survivors of the past. What an amazingly daring scale of colours this row of houses offers! Individuality is the key note: there is no question of the eaves being carried through at the same height. There is cohesion but no regimentation. This individuality can be clearly seen in the sketch even though colours are lacking.

The spire peeping out over the roofs belongs to the church which, despite devastating fires, has attended to the religious traditions of the quarter up to the present day.

22

Zentrumskirche

Ved byens trafikale knudepunkter tvinges man til at være absolut nutidig. Fortiden må passe sig selv. Man må se sig for, hvis man ikke vil køres ned eller tages ved næsen. Biler tuder, og sælgere rækker frugter frem i emsige hænder. Man er hårdt engageret. Men alligevel kan det lykkes at finde et ståsted, selv for en tegner. Motivet udvælges, og pennen begynder at arbejde. Fra et af de udvalgte huse kommer en dame stilende over gaden. Om han tillader, at hun kigger? Jo hendes hus kommer med. Høfligt beder hun tegneren om at vente

At the nodal points of the town one is forced to be absolutely up-to-date. The past must take care of itself. One must look out to avoid being run over or swindled. Cars hoot and dealers hold out fruit with eager hands. One is hotly engaged, yet it is possible for even an artist to find a place to stand. The subject is selected and the pen begins its work. A lady comes over the street from one of the houses chosen. May she look? Yes, her house is included. Politely she asks the artist to wait five minutes before doing any work on that building. It is her

fem minutter med at gøre mere ved det hus. Det er hendes vindue der på anden sal, nummer et eller andet fra hjørnet, og hun ville meget gerne have lejlighed til at gå op og rette lidt ved gardinerne.

Og væk var hun . . .

Cyklepigen —

»Du,« siger den ene til den anden. Og andet behøver han ikke at sige.

Hun er yndig.

Hun er et digt, det kun er muligt at fange rytmen i. Ordene smut-
window on the second floor, the third one from the corner, and she would very much like to go up and arrange the curtains a little.

And off she goes . . .

The girl cyclist —

”Just look”, says the one to the other — he need say no more.

She is lovely.

She is a poem, the rhythm is perceived but words fail one. She can at most be reflected by fleeting metaphors: harbinger of spring, — passing summer — snow flake. All kinds of wheather suit her, sunshine and mind perhaps best.

Klebsamensinden.

ter. Højest kan hun spejles i flygtige metaforer. Forårsbebuder — flyvende sommer — snefnug. Al slags vejr klæder hende, solskin og blæst måske aller mest fortryllende.

Hun er poesien i den prosaiske trafik, et trøstende paradoks.

Biskop Absalon er slået ud som vartegn for København, slået ud af den altid oplagte slørhale — cyklepigen!

Der bestilles noget i København. Byen er ikke kommet sovende til sin vækst. Føl pulsen, hvor dens rytme er lettest at konstatere. Vesterbrogade er ikke til at tage fejl af. Den er her tegnet fra et højt stade på Vesterbros Torv, og tegningen kan ikke gøres om. Den er uerstatelig. Det høje stade var en bunker, som nu er fjernet.

For alle andre synsvinkler end lige netop denne er fjernelsen af bunkeren dog kun en gevinst.

She is poetry amidst prosaic traffic, a comforting paradox.

Bishop Absalon is dethroned as Copenhagen's emblem, deposed by the gay girl cyclist!

Things are done in Copenhagen; the town did not reach its present size by doing nothing. Feel its pulse where the rhythm is most easily distinguishable. There is no mistake about Vesterbrogade. It is drawn here from an elevated position at Vesterbros Torv and the sketch cannot be repeated. It is irreplaceable. This elevated position was an air raid shelter that has now been removed.

However, the removal of the shelter is a gain from every other points of view.

1919

Photograph by the Topography of the Netherlands

Også denne skitse er hentet fra et af byens travle kvarterer, her foregår blot den væsentligste del af trafikken i en anden slags gader end dem, der skærer sig ind mellem huse, her er travlhed i skjulte gader og stræder mellem reoler. Vi står ved indgangen til videnskabens rige, hvor Minervas sønner og døtre kæmper om musernes krans — og højere embeder. Sprænglærde professorer agerer både vejvisere og politibetjente i denne dybsindige labyrint af kringelkroge. Og hos antikvarerne, der har vinduer i husene ud til de åbne stræder i dette latinerkvarter, indtager klassiske værker hæderspladsen. I disse kuriøse boglader er der fund at gøre for samlere, som kommer på træk fra alle egne af Danmark og kloden.

This drawing also depicts one of the busy quarters of the town, though here the main traffic goes through a kind of street different to those winding between houses. It is busy in the streets and alleys between bookshelves. We stand at the entrance to the kingdom of science, where the sons and daughters of Minerva compete for the wreaths of the Muses — and the better jobs. Professors bristling with knowledge act as guides and policemen in this profound labyrinth of odd corners. And in the windows of the second-hand bookshops looking out to the street of this Latin quarter classical works are given pride of place. There are finds for collectors in these curious bookshops; for this purpose people come from all over Denmark and the world.

Naturligvis hører H. C. Andersens eventyr til de bøger, som er højest i kurs, når de dukker op på markedet i originaludgave, og det sker tiest i København, hvor han stred sig frem til berømmelsen, først som grim ælling ved baletten, hvor det aldrig lykkedes ham at blive svane, og siden i sit rette element som digter. Inde i den gamle slotshave sidder han nu som ofte bekranset statue i en vældig armstol og fortæller. Tegningen viser den udsigt, han har. Han kigger lige ud ad en gammel allé og kan for enden af den fryde sig over to tårne, som hver for sig har usædvanlige ting at fortælle, så selv en eventyrdigter bliver stille og lytter. Rundetårn, som er forsynet med observatorium i toppen, har en snejlegang op gennem tromlen i stedet for trapper, og da czar Peter den Store en dag kom på besøg, red han hele vejen op til toppen, men ikke nok med det: hans gemalinde fulgte efter i karet med fire heste for! — Det fjernere tårn, som hører til domkirken, har fået skudt spiret af i ufredsår, men det gyldne kors, som i stedet for er sat derop, lyser om aftenen fred over tagene. eventyrligt belyst af projektører i mørket.

Hans Andersen's fairy tales are naturally amongst the first editions most in demand; they are found mainly in Copenhagen where he struggled to fame, first as an ugly duckling with the ballet, never succeeding in becoming a swan, and later in his right element as a poet. He now sits in the Castle park as a frequently-garlanded statue in a huge arm chair, telling his stories. The drawing shows the view he enjoys. He looks straight down on an old avenue, at the end of which he sees two towers, each of which has unusual things to relate, so that even a teller of fairy tales must remain silent and listen. The Round Tower, which has an observatory at its top, has a sloping ramp to the top instead of stairs, and when Peter the Great visited it one day he rode the whole way up, but this was not all: his wife followed him in a coach and four! The further tower, which belongs to the Cathedral, has had its spire shot off during times of war, but the golden cross set up instead shines forth a blessing over the roofs in the evening, being floodlit after dark.

Rasmus Rasmussen

E ventyrslottet mangler ikke i den park, hvor vi finder H. C. Andersen. Men der bor ingen konge i det mere. Der har kun boet konger i purpur og hermelin. Alligevel er der en fast, daglig forbindelse mellem Rosenborg og den mere tidssvarende residens, hvor den moderne konge bor, — forbindelsen er vagtparaden, som hver dag afgår fra det sted med klingende musik for at foretage vagtskifte ved Amalienborg. På vejen gennem byen får de hyggelige soldater de travle københavnere til at røbe sig som store, glade børn, der aldrig vokser fra eventyret. De mest overstadige marcherer med, og oppe fra vinduerne smiler søde kontordamer ned til de taknemmelige gardere, som sveder under bjørneskindshuerne.

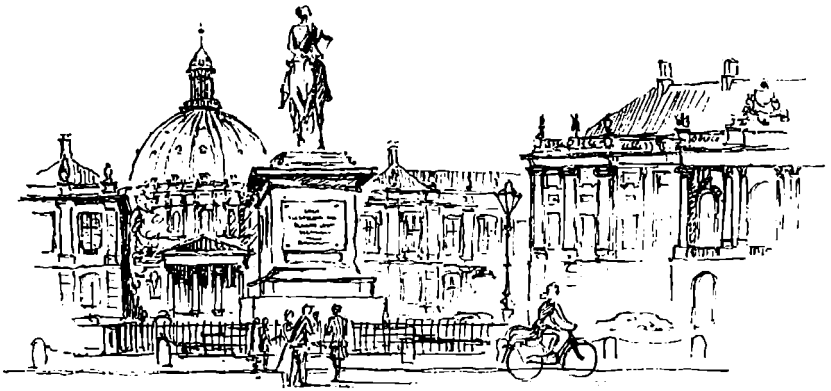
A fairy castle is not lacking in Hans Andersen's park, but the king no longer lives there. Those who did wore purple and ermine. None the less there is a fixed daily connexion between Rosenborg and the more up-to-date residence where the modern king dwells — this connexion is the Guard, which leaves that place every day to the strains of a military band in order to change the guard at Amalienborg. On their way through the town these soldiers cause the busy Copenhageners to reveal themselves as big, happy children who still love a fairy tale. The more exuberant march along with them, and pretty office girls smile down from the windows on the grateful Guards perspiring under their bearskins.

1892
Königsberg, Preußen.

Amalienborg er ikke et ensomt beliggende slot, man kører op til. Der er ingen allé at følge og ingen gitterport, som standser den besøgende på halvvejen. Uantastet svinger man ind på slotspladsen, som nærmest må siges at ligge i et gadekryds i havnekvartret. De fire hjørneejendomme er så rykket et passende stykke baglæns og drejet en kvart omgang med front mod centrum. Hvilke bygninger og hvilket centrum! — Der knejser byens prægtigste rytterstatue, som en lidenskabeligt skønhedsdyrkende professor fra det gamle latinerkvartter måtte hilse ærbødigt mindst en gang om dagen, indtil han forlod sin elskede by for bestandig. »Det skylder man sig selv,« sagde han om det daglige besøg hos slotspladsens underværk. Og han var endda ikke blind for cyklepigens vidunderlighed.

Amalienborg is not a lonely castle one drives up to. There is no avenue to follow, no iron gate to bar a visitor half way. Unchecked one swings into the Palace Square, which can almost be said to lie at a cross roads in the harbour quarter. The four corner buildings are then pushed backwards a suitable distance and turned round a quarter of the way to face the centre. What buildings and what a centre! Here we have the town's most magnificent equestrian statue, which a passionate lover of beauty, a professor from the old Latin Quarter, daily felt impelled to salute deferentially until he left his beloved city for ever. "We owe it to ourselves", he said. Yet he was not blind to the beauty of the cycling girls.

I Amalienborgs nærhed strækker Langelinies promenade sig langs havnens blinkende vand. Ingen steder forelsker man sig som der, hvor parrene på de betænksomt opstillede bænke har udsigt til silhouetten af en tre-fire århundreder gammel trækran, som siges at hejse månen op, når den skal være mest romantisk . . . Her må man hen og sværme. »Det skylder man sig selv,« siger de unge.

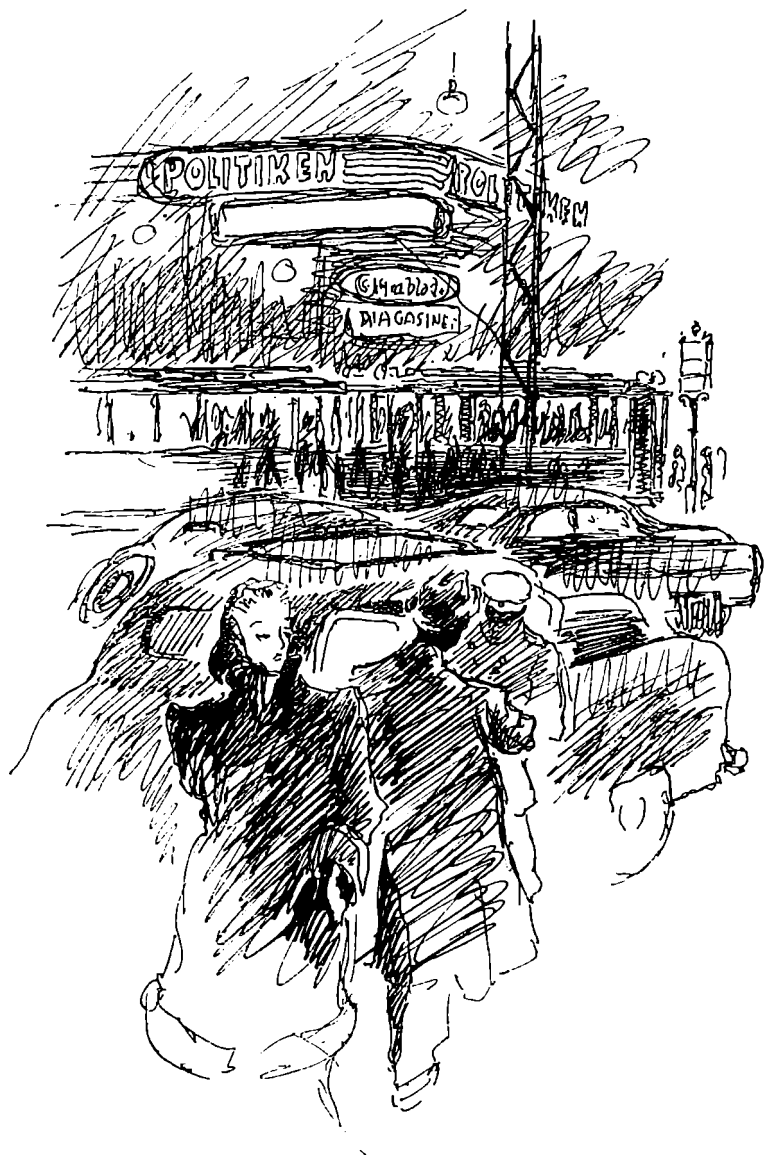
*I*n the neighbourhood of Amalienborg the promenade of Langelinie stretches alongside the sparkling water of the harbour. At no other place does one so fall in love; couples on the thoughtfully-arranged benches have a view of the silhouette of an old wooden crane, 3-400 years old, which is said to hoist the moon up when it is at its most romantic . . .

One must go there and flirt. "We owe it to ourselves", say the young.

R. B. C.

Kandhuplada

Men i Kongens København kan man også få en dyr aften ud af det når man er to og ikke vil tage til takke med måneskin over skvalpende havnevand. Der er tusinde steder at køre hen i broget lampe-lys . . .

Og på vejen hjem kan man købe den friske morgenavis, det første varsel om den nye dag. Se nedenfor hvem der sælger den . . .

Studenten med den hvide hue. Han tjener til studierne som avismand om natten. Mere højtideligt tager man ikke sig selv i det glade København! —

***B**ut one can have an expensive evening in Royal Copenhagen if there are two of you and you are not content with moonshine over rippling harbour water. There are thousands of places to drive to in motley lamplight . . .*

And on the way home the fresh morning paper can be bought; look down the page and see who is selling it . . .

The student with the white cap. He is paying for his studies by being a newspaper boy at night. We are unceremonious in happy Copenhagen.

AKTS. JØRGEN DYPPEL.
Copenhagen